

КО ЈЕ КО

Јелена Анђеловски (1980, Панчево) дипломирала је, магистрирала и докторирала на Филолошком факултету Универзитета у Београду, на Катедри за српску књижевност. Радила је као библиотекар у Градској библиотеци у Панчеву, а од 2006. до 2018. као наставник српског језика у Основној школи „Јован Јовановић Змај“ у Панчеву. Објавила је две заједничке књиге у оквиру групе за Креативно писање Центра за стваралаштво младих, *Загаци из марљивости* (2000) и *Дневник 2000* (2001). Више година уређивала је Зборник поезије и прозе младих са простора бивше Југославије *Рукојиси*. Од 2018. године живи у Швајцарској, у близини Цириха, где предаје матерњи језик и културу деци српског порекла. Краће прозне белешке о својим имигрантским искуствима објављује на блогу stelovanjeglave.com

Драјан Бабић (1987, Карловац), основне и мастер студије завршио на Одсеку за англистику Филозофског факултета у Новом Саду. Бави се есејистиком и књижевном критиком, члан је уредништва часописа *Дометии* и програмски уредник Сомборског књижевног фестивала. Објавио је књиге прозе *Твиттер џриче* (2014) и *Twitter џриче 2.0* (2017). Живи у Новом Саду.

Валенџина Бакџијаревић (1995, Прокупље) глумица, песникиња, преводилац. Књигу песама *Помеђу* објавила у Скопљу 2019. године. У припреми је њена илустрована књига љубавне поезије која ће бити објављена 2021. године за издавачку кућу „Дибидус“. Једна је од уредница онлајн магазина за књижевност и уметност *Асџронауџи* као и онлајн зборника за љубавну поезију *Блудни сџих*. Објављивана је и превођена.

Ана Бојановић (1978, Београд), дипломирала и магистрирала на групи за Српску књижевност Филолошког факултета у Београду. Ради као лектор, коректор и преводилац у више домаћих издавачких кућа, као и професор српског језика и књижевности у неколико средњих школа, и пре-

давач енглеског у школама за језике. До сада је преводе, поезију, прозу и стручне текстове објављивала у периодици.

Олександар Бојченко (*Олександар Бойченко*; 1970, Черњивци, Украјина), књижевни критичар, публицист, есејист, преводилац. Од 1995. до 2008. предавао је на Универзитету у Черњивцима, а од 2002. до 2010. заједно са Јуријем Андруховичем, уређивао је интернет-часопис *Пошџах 76*. Три пута је био стипендиста програма Министарства културе Пољске „*Gaude Polonia*“, победник украјинског конкурса за „Књигу године“ (2003, есејистика), добитник Награде за модерну есејистику „Јуриј Шевељов“ за 2015. годину. Аутор је књига различитих жанрова *Нешџо џоуџи Шџокоа* (*Шџо на кшталт Шатокуа*, 2003), *Шатокоа плус* (*Шатокуа плус*, 2004), *Макар нека књиџа* (*Аби књиџа*, 2011), *Моји међу шџуђима* (*Мої серед чужих*, 2012), *Више/Мање* (*Бџљше/Менше*, 2015), *50 џосџо у џраву* (*50 видсоткџв раџиџ*, 2016), *Земља иза Збруча* (*Краџна за Збручем*, 2018), а такође је коаутор (заједно са Јуријем Андруховичем и Орестом Друљем) књиге-разговора *Ворохџаријум* (*Ворохтаријум*, 2018). Превео са пољског дела Марека Хласка, Тадеуша Боровског, Данијела Одије, Михала Ваљчака, Малгожате Сикорске-Мишчук, Павела Демирског и Михала Задаре, а са руског романа Виктора Јерофејева и Игора Померанцева.

Греџоар Бује (*Grégoire Bouillier*; 1960, Тизи Узу, Алжир), француски писац који живи и ствара у Паризу. Добитник је Награде „Флор“ 2002. за први роман *Извјешџај о мени* (*Rapport sur moi*, 2002). Објавио је следећа дела: *Мисџериозни џосџи* (*L'invité mystère*, 2004), *Кејџ канаверал* (*Cap Canaveral*, 2008). За роман *Досије М*, 1 књига (*Le Dossier M*, 2017) добио је „Децембарску награду“ 2017. године. *Досије М*, 2 књига, објављен је 2018. У делу *Очајни скиџницица* (*Charlot déprime*), праћеном са књигом *Сан скиџницица* (*Un rêve de Charlot*, 2019) проблематизује покрет „жутих прслука“.

Найаша Гвозденовић (1978), новинарка и позоришна критичарка. Пише за часописе и интернет портале који се баве театрологијом и театарском критиком у региону. На МЕСС-у је добила Награду „Марко Ковачевић“ коју додељује дирекција фестивала за серију критика објављених током фестивала на порталу Радио Сарајева. Део је пројекта „Критичарски караван“ који је покренуло удружење позоришних критичара и театролога Србије. Члан је АИСТ-а (интернационалног удружења позоришних критичара). Завршила је студије српске и упоредне књижевности. Живи у Новом Саду.

Боривој Герзић (1959, Београд), аутор неколико књига приповетки (последње три за Ренде – *Један живић какав јесће*, 2012, *Последње ствари*, 2014, и *Прича. Љубав*, 2016). Са енглеског је превео дела двадесетак аутора, између осталих *Месечину и друге драме* Харолда Пинтера, *Тамни лавиринт* Лоренса Дарела, Џојсове, Бекетове и Макујанове приповетке... Аутор је *Речника анило-америчког сленга*, *Речника енглеских фраза и идиома* и *Речника српској жаргону*, као и антрополошке студије о смрти *Кореографија мориенди* (2016) и биографије *Бекеј: човек и дело* (2019); коуредник је антологије кратке приче *Куле, градови: мајстори крајке њрозе – од Гојоља до Фосџера-Воласа* (2013).

Рагмила Гукић Пејровић (1951, Врбас), пише прозу. Објављене књиге: *Ошворише Јеленине њрозоре* (1978), *Намасће*, *Индијо* (1984; путописна проза, преведена на русински 1986), *У Фрушкој гори 1854* (1985; дневник Милице Стојадиновић Српкиње), *Милица–Вук–Мина* (1987), *Разговори о Индији* (1989), *Прејиска Милице Стојадиновић Српкиње са савременицима* (1991), *Искусџва њрозе* (1993; разговори са прозним писцима), *Токови савремене њрозе* (2002; разговори са прозним писцима), *У њошрази за џлавним јунаком* (2003; приче), *Српкињин круј кредом*, (2006; песме и проза посвећени Милици Стојадиновић Српкињи), *Библиографија радова о Милици Стојадиновић Српкињи* (2007), *Дневник Анке Обреновић* (2007), *Ликови у Дневнику Анке Обреновић* (2007), *Здраво, Индијо* (2008), *Живић и књижевно дело Милице Стојадиновић Српкиње* (2010), *Сџара џрича* (2013, приче), *Кореја post scriptum* (2014), *А џге је Чехов? – разговори о џрози* (2015), *Вијешнам и девеш змајева* (2016) и *Кришџка џамћења* (2017). Добитница је награда: „Слободна Војводина“, „Искра културе“, „Повеља

за вишегодишњи стваралачки и научни допринос“, „Медаља културе за очување културног наслеђа“. Живи у Новом Саду.

Владислава Горгић Пејковић (1967, Сремска Митровица), редовна професорка енглеске и америчке књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду, где држи курсеве из области шекспирологије и савременог англоамеричког прозног стваралаштва. Бави се књижевном теоријом и историјом, књижевном критиком, публицистиком и превођењем са енглеског. Магистрала је на прози Рејмонда Карвера на Филолошком факултету у Београду године 1994, а докторирала на Филозофском факултету у Новом Саду 1998. на теми „Прича и приповедање у краткој прози Ернеста Хемингвеја“. У највише академско звање, звање редовног професора, изабрана је у октобру 2008. године. Пише студије, есеје, књижевну критику и преводи с енглеског (С. Џоунс, Е. Бити, Е. Барџис, Е. Хемингвеј, В. Шекспир, В. Ален и др.). Објављене књиге: *Синџакса џишине: џоешџка Рејмонда Карвера* (1995), *Хеминџеј – џоешџка крајџке џриче* (2000) *Коресџонгенџија – џокови и ликови џосџмодерне џрозе* (2000), *Вирџуелна књижевностџ* (2004), *Књижевностџ и свакодневица* (2007), *Вирџуелна књижевностџ II* (2007), *На женском конџишненџу* (2007) *Формџирање* (2009), *Мисџика и механика* (2010) *Увод у родне џеорије (уџбеник, џруџа ауџора)* (2011). Живи у Новом Саду.

Славко Горгић (1941, Дабрица, Херцеговина), пише прозу, књижевну критику и есејистику. Књиге прозе: *Врховни силник* (1975), *Друго лице* (1998), *Оиџи* (2004), *Руб* (2010) и *После руба* (2020). Књиге есеја, критика и студија: *У видуку сџиха* (1978), *Слаџање времена* (1983), *Примарно и нијанса* (1985), *Поезија и окружје* (1988), *Образац и чин – оџлеги о роману* (1995), *Певач Бошџка Пејровића* (1998), *Оџлеги о Вељку Пејровићу* (2000), *Главни џосао* (2002), *Профили и сџуџације* (2004), *Савременостџ и наслеђе* (2006), *Размена дарова* (2006), *Кришџичке разџледнице* (2008), *Траџања и сведочења* (2011), *Оџлеги о Иви Андрићу* (2013) *Сродсџтва и разџаљине* (2014), *Осмаџтрачница – књижевне и оишџе џеме* (2016) и *Међу својима* (2020). Приредио је изабране песме Миодрага Павловића (1978), Стевана Тонтића (1995), Јована Јовановића Змаја (2003), изабране приповетке Вељка Петровића (2000), изабрана дела Вељка Петровића (2003), приповедачко-романсијерски сегмент изабраних

дела Милана Кашанина (2003) и четири књиге изабраних дела Иве Андрића (2010–2019). Поједини есејистичко-критички текстови су му превођени на немачки, пољски, мађарски, словачки, словеначки, француски и енглески. Добио је Награду Друштва књижевника Војводине за најбољу књигу године, као и награда „Лаза Костић“, „Ђорђе Јовановић“ и „Сретен Марић“. Добитник је Новембарске повеље Новог Сада, Награде за животно дело Друштва књижевника Војводине и Повеље за животно дело Удружења књижевника Србије. Био је дугогодишњи професор Филозофског факултета у Новом Саду, до 2009. године, и главни и одговорни уредник *Летописа Мајице српске* (1992–2004). Сада је професор емеритус Универзитета у Новом Саду.

Тајјана Делибашић, дипломирала је на Одсеку за југословенски књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Објављене књиге поезије: *Форџисимо ноћи* (1991), *Дисциплина сивида* (1994), *Рачун са ђешчаним зрнцима* (1996), *Чудно-ласце* (2007), *Персона нон парата* (2013) и књига прича *Фактографија фикције* (2017). Живи у Новом Саду.

Нина Живанчевић (1957, Београд), списатељица и преводитељка. Објавила је следеће књиге поезије: *Песме* (1982), *Мостови који расту* (1984), *Гледајући књије независних издавача* (1985), *Дух ренесансе* (1989), *Песнички диван* (1995), *Минотаур и лавиринт* (1996), *Слово Пи* (2004), *Крајем века* (2006), *Исцељење* (2011) и *Умешноси хајшања бумеранга: изабране и нове песме* (2013). Књиге прозе: *Византијске њриче* (1995), *Продавци снова* (2000), *Као што већ рекох* (2002), *Орфејев повраћак* (2003), *Крајем века* (2006), *Оно што се ђамити* (2017), као и књигу разговора *Изненадни блесак* (2009) и студију *Црњански и његов чииалац: (рецејција Црњансковој дела у свећу)* (2012). Поезија и проза превођена јој је на више светских језика. Приредила је и превела антологију америчке поезије *Нови Гласови* и превела *Приче о обичном лудилу* Чарлса Буковског, *Тежину и блајородноси* Симон Веј и др. Живи у Паризу.

Момчило Жунџић (1985, Београд), пише и објављује књижевну критику. Завршио је Филолошки факултет у Београду, на групи Српска књижевност и језик са општом књижевношћу. Заинтересован је за разноврсне облике књижевно-критичког

деловања. Приказе објављивао на порталу *Pro-letter*. У сарадњи са двојцем *Bookvalisti* приредио је разноврсне књижевне влог-темате. Живи у Лазаревцу.

Анђелко Заблаћански (1959, Глушци), пише поезију, афоризме и кратке приче. Објавио је збирке песама: *Рам за слике из снова* (1992), *Игра сенки* (2004), *Птица на џрозору* (2007), *Сан најукле јаве* (2009), *Раскрића несанице* (2011), *Пијано џраскозорје* (2014), *Мали ноћни сиихови* (2019), *Ноћи вучјеј зова* (2020), збирку афоризама *Палацање* (2006), збирку превода руске поезије *Ог Пушкина до Кајустина* (2019), књигу прозе, афоризама и сатиричне поезије *Иза линије* (2020). Превођен је на руски, белоруски, енглески, бугарски и македонски језик. Преводи поезију с руског језика. Награђиван је за поезију у Русији, а за кратку причу у Србији. Покретач је и главни уредник часописа за књижевност *Суштина џоешике*. Члан је Удружења књижевника Србије. Живи и ствара у Глушцима.

Агам Зајајевски (*Adam Zagajewski*; 1945, Лавов, данашња Украјина – 2021, Краков, Пољска), један од најзначајнијих савремених светских песника и есејиста. После окончања Другог светског рата породица Зајајевски преселила се у Ђивиче, град у Шлеској. Студирао је филозофију и психологију у Кракову, где је, радећи као професор филозофије, живео до 1980. године. После тога пресељава се у Сједињене Америчке Државе, где је био универзитетски професор у Тексасу, док један део године живео у Паризу. После пада Берлинског зида градовима у којима је живео поново придружује и Краков. Један је од најпревођенијих пољских песника, његове песме и есеји објављени су на свим водећим светским језицима. Књиге песама: *Саошћење* (1972), *Месарнице* (1975), *Писмо. Ода множини* (1982, 1983), *Пушоваџи* у *Лавов* (1985), *Плаино* (1990), *Оињена Земља* (1994), *Жеђ* (1999), *Анџене* (2005) и *Невидљива рука* (2009). Најважније књиге есеја: *Мали Ларус* (1991) и *Одбрана вајреноси* (2002).

Слободан Зубановић (1947, Београд), пише песме, есеје и студије. Књиге песама: *Куџаишло* (1973), *Из заосџавишине* (1982), *Домаћи дух* (1983), *Рејорџер* (1986), *Сџрашетија лирике* (1992), *Саркофај* (1998), *Save as* (2005), *Дорђолски дисконџ* (2006), *Кад будем имао 64 џудине* (избор, 2008), *Сонети са села* (2009), *Требало би џо да џрочишаш*

(2013), *Сџарац и ѿесме* (2015) и *Опеге око сџола* (2018). Књиге есеја, путописа, разговора, прича и студија: *Десет ѿесам – десет разговора* (коаутор М. Пантић, 1992), *Скок ѿреко сенке* (1995), *Друм за Кареју* (1998), *Море око Беџрада* (2005), *Слик* (2005), *Аџлас о Црњанском* (2007), *У ѿри и десет за Руму* (2011). Приредио више књига. Песме су му превођене на енглески, руски, француски, италијански, немачки, пољски, румунски, белоруски, кинески, шведски, словеначки и македонски језик. Заступљен је у многим антологијама поезије. Добитник је Награде „Бранко Миљковић“ (2016), Змајево награде (2009), Награде „Десанка Максимовић“ (2007), Дисове награде за свеукупно песничко дело (2005), награда „Васко Попа“ (1998), „Милан Ракић“ (1986), „Исидора Секулић“ (1983), Нолитове награде (1995), као и посебног признања за врхунски допринос националној култури Републике Србије (2010). Живи у Београду.

Данка Ивановић (Цетиње, 1988), дипломирала француски језик и књижевност на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Мастер студије из исте области завршила на Универзитету у Лувену, у Белгији, 2015. године, радом на тему „Објекат у романима Милана Кундере: *Незнање, Усјоравање, Иденѿиџеѿ*“. Мастер студије из опште књижевности и теорије књижевности завршила на Филолошком факултету, Универзитета у Београду, 2020. године, радом на тему „Одјеци Шекспирове драматургије у раној трагедији Лазе Костића: *Максим Црнојевић*“. Преводи са енглеског и француског. Живи у Београду.

Таџјана Јанковић (1973, Крагујевац), објавила збирке кратких прича *Прича Бабиног сина* (2008) и Данас сам била у нашој кући (2016), и књигу путописне прозе *Присвајање Венеције* (2018). Члан редакције часописа *Кораци* од 2013, на месту главног и одговорног уредника од 2017. Живи у Крагујевцу.

Џеки Кеј (*Jacqueline Margaret Kay*; 1961, Единбург, Шкотска), савремена шкотска песникиња и списатељица. Мајка јој је била из Шкотске, отац из Нигерије, а усвојио ју је брачни пар из Глазгова где је и одрасла. Родитељи су јој били комунисти, па је често одлазила на протесте против апартејда. Студирала је енглески језик на Универзитету у Стирлингу. У својој првој збирци песама *The Adoption Papers* (1991) говори о сопственом

искуству одрастања у усвојитељској породици и проблему идентитета. Добитница је неколико књижевних награда. Тренутно живи и ради као универзитетска професорица креативног писања у Манчестеру.

Александар Косѿић (1973, Ужице), доктор књижевних наука. Аутор студије *Фѿиуре ѿреображаја у књижевном делу Данила Киша и Прима Левија: од књижевне ѿоеѿике до кулѿурне анѿроѿолоѿије* (Универзитетска библиотека „Светозар Марковић“, 2019). Са италијанског језика превео роман *Салѿо морѿале* Луиѿија Малербе, приповетке *Друје ценѿиурије* Ђорѿа Манганелија и изабране текстове Пјера Паола Пазолонија и Прима Левија. Живи и ради у Београду.

Јелена Манѿић (1986, Сребреница, БиХ), дипломирала је на Одсеку за англистику Филозофског факултета у Новом Саду. Завршила је мастер студије енглеског језика и књижевности на Филолошком факултету у Београду. Тренутно је на трећој години докторских студија језика и књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду. Пише поезију и кратку прозу, преводи са енглеског и персијског језика. Живи и ради у Новом Саду.

Дајана Милованов (1993), тренутно похађа докторске студије на Одсеку за компаративну књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Живи у Бечеју.

Ненад Милошевић (1962, Земун), објавио је следеће књиге песама: *Посѿаносѿи* (1992), *Умањења* (1996), *Јуреѿи у рај* (2000), *Месѿа* (избор из поезије, 2004), *Песме са Саве и Дунава* (2005), *Time code* (2009), *Воде и веѿрови* (2012) и *Песме из лимба* (2018). Објавио је књигу *Из музеја шумова* (антологија новије српске поезије 1988–2008, Загреб, 2010), као и књигу микроесеја *Луѿајуѿа ѿланеѿа* (2014). Добитник је награда „Биљана Јовановић“ и „Бранко Миљковић“. Био је уредник за поезију у листу *Књижевне новине* од 1998. године до 2001. године, као и стални сарадник и један од уредника у часопису за женску књижевност *ProFemina*. Писао је есеје и књижевну критику у часописима и магазинима као и за Телевизију Београд. Пише сценарије и режира документарне садржаје. Завршио је Факултет политичких наука у Београду. Ради као уредник у Редакцији документарног

програма Телевизије Београд. Појединачне песме превођене су му на неколико светских језика. Такође, заступљен је у неколико антологија српске поезије на страним језицима као и у неколико домаћих антологија.

Макена Онђерика (*Makena Onjerika*; 1987, Најроби, Кенија), кенијска списатељица која живи у Најробију. Завршила је курс креативног писања Универзитета у Њујорку и објављивала прозна дела у више међународних књижевних часописа. Оснивач је Књижевне радионице Најробија и уредница збирке прича *Дишћалне сћенице*. За причу „Фанта од рибизле“ добила је Награду за најбољу афричку причу 2018. године. Тренутно ради на свом првом роману.

Кайарина Паншовић (1994, Београд), основне и мастер академске студије завршила је на Одсеку за компаративну књижевност са теоријом књижевности на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду, где је тренутно на докторским студијама. Пише и објављује књижевну критику, есејистику, научне радове и поезију у периодици и научним зборницима. *Унутрашње невреме* (2019) њена је прва песничка збирка. За своју поезију, научни рад и успех током студија добила је бројне награде. Члан је уредничког одбора издавачке куће Трећи трг. Живи у Београду.

Никола Пејковић, аутор и преводилац тренутно настањен у Крагујевцу. Преводи поезију и прозу са енглеског, руског и француског језика. Његови преводи и ауторски текстови објављивани су у више домаћих књижевних часописа, укључујући *Кораке*, *Књижевне новине*, *Мосћове*, *Екран*. Аутор је збирке прича *Велике приче малих сћворења* (2020).

Жарко Рагаковић (1947, Нови Сад), школовао се у Земуну (основна школа и гимназија), Београду (студије светске књижевности), Тибингену (студије германистике, историје уметности и филозофије). Аутор романа: *Tübingen* (1990), *Понављања* (са Скотом Аботом, 1994), *Книфер* (1994), *Емиратија* (1997), *Полег* (2002), *Вампири & Разумни речник* (са Скотом Аботом, 2008), *Сћрах од емиратије* (2009), *Кречење* (2018) и *Кафана* (2019). Сарађивао са уметницима Давидом Албахаријем (*Кљига о музици*, 2013), Ером Миливојевићем (перформанси *Medex*, 1971; *Корњача*, 1973; *Лабугово*

језеро, 1974), Јулијем Книфером (монографија *Јулије Книфер*, 1990) и Нином Попс (библиофилско издање *Der Bildverlust / Губишћак слике*, 2007). Аутор је више зборника и антологија, као и избора српске књижевности на немачком језику *Tragische Intensität Europas* (2008). Уређивао је немачки часопис за књижевност и уметност *Das Nachtcafé*. Од 1990. живи у Келну.

Бисерка Рајчић (1940, Јелашница код Ниша), завршила је студије славистике у Београду. Од 1962. бави се превођењем словенских књижевности, теорије књижевности, театрологије, филологије, естетике, филозофије, историографије, историје уметности, политикологије, теологије и др. Објавила је око 70 књига превода (поезија, проза, драме, филозофија, есејистика, политикологија и сл.) и књиге: *Писма из Прага* (1999), *Пољска цивилизација* (2003), *Мој Краков – из културне археологије прага* (2006), *Imago Poloniae* (2014), *Писма из Пољске* (2018), *Факћомоншаже* (2020) и *Шојен*, *Жорж Санг* и *њена деца* (радио-драма с CD-ом), као и низ текстова у часописима некадашње Југославије и Србије. Добитник је бројних домаћих и страних награда за преводилаштво, између осталих и најпрестижније пољске награде „Трансатлантиск“ за 2009. годину. Живи у Београду.

Драиња Рамагански (1953, Сента), архивист, професор руске књижевности у пензији, преводилац са руског и мађарског језика. Објављује радове у домаћим, руским и мађарским књижевним часописима. Објавила књиге: *У дошрази за фијурама* (проза у шест руку, 2012), *Пародијски план романа Досћојевској* (докторска дисертација 1991; 2013) *Снешко у шројима* (транслатолошки есеји, 2013), *Или не* (аутобиографски есеји, 2018). Аутор антологије руске женске поезије *Узводно од суза* (2009). Превела је педесет књига лепе књижевности. Добитница је више награда: Награда Друштва књижевника Војводине за превод године (2002), Награда 9. Међународног салона књига „Лаза Костић“ за превод (2003), Награда Удружења књижевника преводилаца Србије „Милош Н. Ђурић“ за превод године (есејистика, 2004), Награда за превод с мађарског *Baszalkom műfordítói Díj a Szentteleky Napok tanácsa* (2005), Награда Друштва књижевника Војводине за превод године (други пут, 2013), награда на конкурс „Стеван Сремац – бал у Елемиру“ (2020). Живи у Сенти.

Михал Рамач (1951), дипломирао историју на Филозофском факултету у Новом Саду. Био је новинар, главни и одговорни уредник листова *Наша борба*, *Војводина* и *Данас*. Пише поезију и прозу на русинском и српском, преводи са више језика. Члан је Друштва књижевника Украјине. Објавио је седам књига песама на русинском. На српском је објавио књигу приповедака *Ноћ на сџаници Келеџи* (2020), књигу песама *Друја обала* (2020), књиге есеја: *Повести о њочешку краја* (2002), *С оне сџране снова* (2003), *6. октобар* (2008), *Дунавска райсодија* (2018), *Зов ведрих видика* (2018). Живи у Петроварадину.

Зорана Симић (1992, Брус), докторанткиња је на Филолошком факултету Универзитета у Београду, где је завршила и основне и мастер студије (Општа књижевност и теорија књижевности). Тренутно је ангажована на пројекту Института за књижевност и уметност намењеном изучавању књижевне периодике, као стипендисткиња Министарства просвете, науке и технолошког развоја. Живи у Београду.

Срђан Срдић (1977, Кикинда), дипломирао је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду. На истом факултету је одбранио докторску тезу *Однос фикције и стварности у Џонајана Свифта*. Запослен је у Гимназији „*Душан Васиљев*“ у Кикинди и на месту координатора истоименог севернобанатског Центра за таленте. Волонтерски уређује део књижевног програма за потребе Народне библиотеке „*Јован Појовић*“ из Кикинде, при којој је оформио Радионицу креативног читања. Главни је уредник међународног фестивала кратке приче *Кикинда Short*. С Владимиром Арсенићем води Радионицу креативног писања у *Београдском читалишту*, а *заједно су и оснивачи издавачке куће „Партизанска књижа“*. Радио је у редакцијама више књижевних часописа, а последњих неколико година активно се бави уредничким послом, специфично регионалном и англосаксонском прозом. Један је од победника конкурса за најбољу необјављену причу интернет сајта *www.бестселер.нет*, а добитник је и прве награде за прозу на конкурсурењанинског часописа „*Улазница*“ (2007), стипендије Фонда „*Борислав Пекић*“, те награда „*Биљана Јовановић*“ и „*Едо Будиша*“. Објавио је романе *Мриво њоље* (2010), *Сајори* (2013), *Сребрна мајла њага* (2017)

и *Љубавна њесма* (2020), збирке прича *Есирандо* (2011) и *Сајоревана* (2014), као и књигу есеја *За њиси из читана* (2014).

Невена Сџефановић (1970, Панчево), дипломирала је на групи Српска књижевност и језик са општом књижевношћу Филолошког факултета у Београду. Ради као професор у Гимназији „*Урош Предић*“ у Панчеву. Пише књижевну критику за Уметнички магазин *Квартал*.

Ана Сџеља (1982, Београд), дипломирала је, магистрирала и докторирала на Филолошком факултету у Београду на Катедри за оријенталистику. Бави се писањем поезије, хаику поезије и афоризама, као и превођењем поезије и прозе с енглеског, шпанског, португалског и турског језика. Такође пише кратке прозе и путописних есеја, књижевне критике и научних радова из области књижевности и културе. Објавила је дванаест ауторских књига и девет књига превода. Песме су јој превођене на словеначки, македонски и персијски језик. Члан је Удружења књижевника Србије, Удружења књижевних преводилаца Србије, Друштва књижевника Београда, Удружења новинара Србије и Међународне федерације новинара. Оснивач је и главни уредник магазина *Alia Mundi* за културну разноликост.

Бојана Сџојановић Панџовић (1960, Београд), пише књижевноисторијске, књижевнотеоријске и компаративне студије и огледе из југославистике, посебно из области експресионизма и модерне књижевности, као и књижевну критику, прозу, поезију и есеје и преводи с енглеског и словеначког. Објављене књиге: *Поеџика Мирана Јарца* (1987), *Линија годира* (1995), *Наслеђе суматраизма – њоџичке фиџуре у срџском њеснишџву деведесетџих* (1998), *Срџски експресионизам* (1999), *Срџске џрозаџге – антиџолоџија њесаму џрози* (2001), *Криџичка џисма* (2002), *Морфолоџија експресионистџичке џрозе* (2003) *Бескрајна* (поезија, 2005), *Неболмсџтво – џанораму срџскоџ њеснишџва краја ХХ века* (2006), *Побуна џроџив средишџа – нови џрилози о модерној срџској књижевности* (2006), *Ошџар џао – есеџи, криџике, џолемике* (2008), *Заручници ваџре* (поетска проза, 2008), *Исиџавање* (поезија, 2009), *Расџони модернизма – џџоредна читана срџске књижевности* (2011), *Песма у џрози или џрозаџга* (2012), *Леџиџе о смрџи* (поезија, 2013), *У обручу* (поезија, 2017).

Приредила више књига и антологија. За поезију је добила награде „Ђура Јакшић“ и „Васко Попа“ (2018) као и Награду „Гордана Тодоровић“ (2005) за целокупно књижевно дело. За најбољу књижевну критику 2000. добила је Награду „Милан Богдановић“, а исте те године и Награду „Исидоријана“ за најбољу теоријску књигу. Такође је добитница Златне значке КПЗ Србија за изузетан допринос култури (2006). Живи у Београду.

Виолета Стојменовић (1980, Пожаревац), дипломирала је на Катедри за општу књижевност са теоријом књижевности Филолошког факултета у Београду. Објављује огледе из историје књижевности, књижевну критику и преводе са енглеског језика у периодици. Ради као библиотекар. Живи у Бору.

Ивана З. Танасијевић (1987, Крагујевац), завршила је основне и мастер студије на Катедри за Српски језик и књижевност Филолошко-уметничког факултета у Крагујевцу. Пише и објављује књижевну критику, есеје, студије, рецензије. Поља интересовања: српска књижевност модернизма и постмодернизма, савремене књижевне теорије, књижевна критика.

Срђан В. Тешин (1971, Мокрин), књижевник и новинар. Студирао је филозофију и комуникологију у Београду, а дипломирао на поетици кратке приче. Објавио је следеће књиге: *Coated brain/ Поховани мозак* (драма, 1996), *Светло Тројство Георгја Зесовског* (поезија, 1997), *Сјајан наслов за њанџомиму* (приче, 1997), *Анџолоија најбољих наслова* (роман, 2000), *Казимир и друџи наслови* (роман, 2003), *Кроз џустинињу и џрашину* (роман, 2005), *Куварове клеџве и друџе џагосџи* (роман, 2006), *Алџернаџивни водич кроз Вавилон* (изабране колумне, 2008), *Исџод црџе* (приче, 2010), *Приче с Марса* (приче, 2015), *Гори џори џори* (роман, 2017), *Моје* (роман, 2019) и *Лука каже* (књига за децу, 2020). Приредио је неколико антологија, панорама и избора кратких прича. Књиге су му превођене на словеначки, македонски и немачки језик. Добитник је књижевне стипендије „Борислав Пекић“ и Награде Друштва књижевника Војводине за књигу године. Заступљен је у домаћим и иностраним антологијама и изборима из српске савремене књижевности. Проза му је превођена на француски, енглески, немачки, пољски, чешки,

македонски, мађарски, албански и словеначки језик. Члан је Српског ПЕН центра. Живи у Кикинди.

Тијана Тројин (1977, Београд), докторирала на Филолошком факултету у Београду са тезом „Теоријски аспекти превођења књижевности за децу са становништа студија културе“. Објавила *монографију Моџив Аркаџије у гечџој књижевносџи* (2006) и више десетина радова у периодици, најчешће о књижевности за децу, теорији и поетици превођења и фантастичној књижевности. Преводи са немачког и енглеског (важнији преводи укључују дела Марсела Бајера, Елфриде Јелинек, Леа Перуца, Кристофа Рансмајера и Франца Кафке). Запослена у Институту за књижевност и уметност у Београду од 2003. године.

Влага Урошевић (1934, Скопље), песник, прозни аутор, критичар, есејиста, антологичар, преводилац. Члан Македонске академије наука и уметности, Европске песничке академије (Луксембург) и Словенске академије књижевности и уметности (Варна); спољни члан САНУ (Београд) и дописни члан академије „Маларме“ (Париз). Као редовни професор Филолошког факултета „Блаже Конески“ у Скопљу држао је курсеве из историје европске књижевности деветнаестог и двадесетог века. Објавио је десетак збирки поезије, као и више дела из других жанрова: пет књига прича, шест романа, седам књига критика и есеја, две књиге путописа, две књиге из области сликарства, десетак антологија. Значајнија дела: збирке песама *Лешња киша* (1967), *Хиџноџолис* (1986), *Панична џланешџа* (1989), *Тајно злаџо* (2016); романи *Дивља лиџа* (2000) *Змајева невешџа* (2008), *Маџун* (2018); кратке приче *Знаџи* (1969), микроприче *Седма сџрана коџке* (2010); критике и есеји *Сувремениџи* (*Врсници*, 1971), *Асџролаб* (2000); путописни записи *Приче из Париза* (1997). Једини је македонски песник који је добио три пута Награду „Брађа Милаџиноџи“ за најбољу песничку књигу на Струшким вечерима поезије. Осим више домаћих, носиоца је и неколико иностраних признања: Награде издавачке куће „Нолит“ (Београд), Награде „Халиде Еџип Адивар“ турског ПЕН центра, награде „Велико летеће перо“ на међународном песничком фестивалу Словенски загрљај (Варна), Златни витез (Русија)... Превео је већину великих француских песника деветнаестог и двадесетог века на македонски језик.

Пејтар Цвијовић (1983, Београд), студирао је археологију на Филозофском факултету у Београду, а докторирао антропологију на Универзитету Колумбија у Њујорку. Радио је као асистент предавач на Барнард колеџу и Колумбији. Његова докторска дисертација *Животи у рушевним храмовима* резултат је вишегодишњег истраживања синагога и других споменика јеврејског културног наслеђа у југоисточној Пољској. Есеј под називом „Чудесност рушевине: естетика напуштене синагоге у Пољској“ објављен је у *Часопису савремене археологије*. Приповетке пише на енглеском и српском језику. Тренутно живи у Кракову.

Маријана Чанак (1982, Суботица), пише прозу. Завршила је Филозофски факултет у Новом Саду. Добитница је књижевне награде „Лаза К. Лазаревић“ 2005. и 2019. (за најбољу необјављену приповетку на српском језику). Објавила је књигу прозе *Улични пројавци улица* (2002) и збирку

прича *Прамајере* (2019). Живи у Новом Жеднику и Новом Саду.

Варлам Шаламов (1907, Вологда – 1982, Москва, Русија), руски песник и прозни писац. Након завршене средње школе, 1924. године отишао је у Москву где је радио као кожарски радник. Од 1926. до 1928. године студирао је на Московском државном универзитету одакле је избачен због скривања порекла (навео је да је његов отац – инвалид, без навођења да је свештеник). Због својих уверења провео је седамнаест година у Стаљиновим затворима и логорима. Рехабилитован је 18. јула 1956. године. Оно што је писац видео и преживео у логорима нашло се у збирци *Приче са Колиме*. Објавио је збирке песама: *Оињило* (1961), *Шушићање лишћа* (1964), *Пуш и судбина* (1967), *Московски облаци* (1972), *Тачка кључања* (1977)... Примљен је у Савез писаца СССР-а 1972. године. Сахрањен је у Москви.